

Sygn. akt II K 854/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Becińska

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Rybińska

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Centrum-Zachód Natalii Gorzyckiej

po rozpoznaniu dnia 15 września 2016 roku

sprawy:

B. B.

syna L. i H. z domu G.

urodzonego (...) w T.

oskarżonego o to, że:

w dniu 29 kwietnia 2016 r. w T. na ul. (...), kierując pojazdem marki R. (...) nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ten sposób, że w trakcie wykonywania skrętu w prawo nie udzielił pierwszeństwa rowerzyście P. M., jadącemu chodnikiem, doprowadzając do jego potrącenia, w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci złamania koron zębów 11 i 12 z obnażeniem miazgi powodując naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni

tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 kk

ORZEKA:

I. Ustalając, iż wina i społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu B. B., który wyczerpuje znamiona występku z art. 177 § 1 kk nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na mocy art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie na okres 1 (jednego) roku tytułem próby;

II. na mocy art. 67 § 3 kk nakłada na oskarżonego obowiązek częściowego zadośćuczynienia pokrzywdzonemu poprzez zapłatę na rzecz P. M. kwoty 200 (dwustu) złotych w terminie 3 (trzech) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty sądowej oraz obciąża go wydatkami w wysokości 231,55 (dwustu trzydziestu jeden złotych pięćdziesięciu pięciu groszy) złotych.

Sygn. akt II K 854/16

UZASADNIENIE

B. B. w dniu 29 kwietnia 2016r. w T. jadąc ulicą (...), kierując pojazdem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że w trakcie wykonywania skrętu w

prawo nie udzielił pierwszeństwa rowerzyście P. M. i doprowadził do jego potrącenia. P. M. jechał po chodniku, ulicą (...) w kierunku W.. Do wypadku doszło przed wjazdem na parking sklepu (...).

W wyniku zdarzenia P. M. doznał obrażeń ciała w postaci złamań koron zębów 11 i 12 z obnażeniem miazgi, które spowodowały naruszenie czynności narządu żucia na okres powyżej siedmiu dni. Pozostałe obrażenia, w postaci uszkodzeń koron zębów 22 i 23 w obrębie szkliwa, złamań koron zębów 13 i 21 bez obnażenia miazgi, rany części śluzówkowej górnej, otarć naskórka twarzy po stronie prawej oraz stłuczenie uda lewego spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na czas poniżej siedmiu dni.

(dowód: opinia sądowo- lekarska k. 31, dokumentacja medyczna k. 20, wyjaśnienia oskarżonego B. B. k. 31, zeznania świadka P. M. k. 26v)

Do zdarzenia doszło w godzinach porannych. B. B. był trzeźwy. Kierujący rowerem P. M. był trzeźwy.

(dowód: protokół badania trzeźwości k. 2, 3)

Po wypadku B. B. natychmiast wysiadł z pojazdu, zajął się P. M., przeproszał go, że go nie zauważył, pozostawał z nim po zdarzeniu w stałym kontakcie.

(dowód: , wyjaśnienia oskarżonego B. B. k. 31, zeznania świadka P. M. k. 26v)

B. B. nie był dotychczas karany sądownie.

(dowód: dane o karalności k. 51)

Oskarżony B. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że skręcał w prawo na parking sklepu (...). Nie zauważył kierującego rowerem P. M. i go potrącił. Po wypadku zajął się nim, pozostawał z pokrzywdzonym w stałym kontakcie. Wyjaśnienia oskarżonego sąd uznał w pełni za wiarygodne albowiem były logiczne i korespondowały z zeznaniami świadka P. M..

Sąd podzielił stanowisko biegłego lekarza sądowego w zakresie obrażeń jakich doznał w wyniku wypadku pokrzywdzony albowiem opinia była jasna, pełna, wnioski zostały należycie uzasadnione, biegły dysponował fachową wiedzą w zakresie medycyny.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania, w tym m.in. w postaci protokołów badania trzeźwości, protokołów oględzin, danych o karalności, dokumentacji medycznej albowiem dokumenty te zostały sporządzone w przewidzianej przez prawo formie, przez uprawnione podmioty, nikt nie kwestionował ich prawdziwości.

Przestępstwo z art. 177 §1 kk popełnia ten, kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk (a więc obrażenia powodujące naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni)

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy sąd doszedł do przekonania, że B. B. popełnił przestępstwo z art. 177 § 1 kk albowiem w dniu 29 kwietnia 2016r. w T. jadąc ulicą (...), kierując pojazdem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że w trakcie wykonywania skrętu w prawo nie udzielił pierwszeństwa rowerzyście P. M., i doprowadził do jego potrącenia. W wyniku zdarzenia P. M. doznał obrażeń ciała w postaci złamań koron zębów 11 i 12 z obnażeniem miazgi, które spowodowały naruszenie czynności narządu żucia na okres powyżej siedmiu dni.

Sąd ustalając, iż wina i społeczna szkodliwość czynu zarzuconego oskarżonemu, który wyczerpał znamiona występkę z art. 177 § 1 kk nie są znaczne a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości na mocy art. 66§1 i 2 kk i art. 67§1 kk warunkowo umarzył postępowanie na okres 1 roku tytułem próby.

Orzeczenie o warunkowym umorzeniu jest orzeczeniem o charakterze materialnym rozstrzygającym o przedmiocie procesu, którym jest kwestia odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucony mu czyn. Sąd zdecydował o zastosowaniu w niniejszym postępowaniu instytucji warunkowego umorzenia postępowania, gdyż przestępstwo i sprawca nie przedstawiali większej społecznej szkodliwości. B. B. nie był wcześniej karany i szczerze przyznał się do winy, a fakt popełnienia przestępstwa i jego okoliczności nie budziły wątpliwości Sądu.

Należy podkreślić, że odpowiedzialność karna to odpowiedzialność realizowana poprzez stosowanie wobec sprawcy przestępstwa wszelkich środków reakcji karnej, a nie tylko kar. Warunkowe umorzenie postępowania karnego jest jednym z najłagodniejszych środków reakcji karnej na przestępstwo, ale pozostając formą odpowiedzialności karnej sprawcy podobnie jak kara zawiera w sobie element dolegliwości i dlatego jego zastosowania nie można traktować jako zwolnienie od odpowiedzialności. Treść art. 66 kk wyróżnia następujące przesłanki warunkowego umorzenia postępowania karnego: społeczna szkodliwość czynu nie będąca znaczną, nie będąca znaczną winą sprawcy czynu, brak wątpliwości, co do okoliczności popełnienia czynu, niekaralność sprawcy za przestępstwo umyślne, pozytywna prognoza kryminologiczna wobec sprawcy warunkowana jego postawą, właściwościami i warunkami osobistymi oraz dotychczasowym sposobem życia, zagrożenie czynu karą, która nie przekracza 5 lat.

Podstawą orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania jest przekonanie Sądu o istnieniu winy sprawcy. Każdy wyrok warunkowo umarzającym postępowanie karne zawiera stwierdzenie winy, ponieważ każdy taki wyrok opiera się na ustaleniu, że stopień winy sprawcy danego przestępstwa nie jest znaczny. Występek z art. 177 § 1 kk może mieć charakter nieumyślny, przy czym oskarżony przewidywał możliwość spowodowania wypadku komunikacyjnego. Oskarżony wykonując manewr skrętu w prawo, w kierunku parkingu sklepu (...) winien bacznie obserwować okolicę, ustępując pierwszeństwa kierowcom tam poruszającym się.

Ponadto Sąd zdecydował się na zastosowanie instytucji pośredniej pomiędzy skazaniem a bezwarunkowym umorzeniem postępowania karnego z uwagi na nieznaczny stopień społecznej szkodliwości czynu. Kodeks karny wskazuje okoliczności, które należy brać pod uwagę przy dokonywaniu oceny tego stopnia i są to rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności oraz stopień ich naruszenia (art. 115 § 2 k.k.).

W pierwszym rzędzie uwzględniono rodzaj i charakter dobra prawnego, w które godzi czyn zabroniony. Czyn oskarżonego bez wątpienia godził w dobro prawne w postaci zdrowia i życia. Ta uwaga pozostaje w bezpośrednim związku z kolejną przesłanką stopnia społecznej szkodliwości wskazaną przez ustawę czyli rozmiarem wyrządzonej lub grożącej szkody. W tym miejscu na uwadze trzeba mieć, to, że wywołanie efektywnej szkody jest ustawowym znamieniem przestępstwa z art. 177 § 1 kk. Szczególnie istotną przesłanką w przypadku oskarżonego B. B. był sposób i okoliczności popełnienia czynu, na które składają się szeroki zakres okoliczności wyznaczonych ramami czasu, miejsca i kontekstu sytuacyjnego. Działanie oskarżonego było chwilowe i niezaplanowane było efektem nienależytej obserwacji drogi. Gdyby oskarżony należycie obserwował drogę, to przy prędkości z jaką się poruszał miał możliwość uniknięcia wypadku.

W tym kontekście szczególnego znaczenia nabiera przesłanka wagi naruszonych przez oskarżonego obowiązków. Oskarżony miał obowiązek przestrzegania zasad bezpieczeństwa obowiązujących w ruchu drogowym. Natomiast trzeba podkreślić, że zachowanie oskarżonego bezpośrednio po wypadku wpłynęło korzystnie na ocenę społecznej szkodliwości jego czynu. B. B. widząc stan pokrzywdzonego zareagował natychmiast – wysiadł z samochodu, podszedł do pokrzywdzonego, był bardzo zdenerwowany, wielokrotnie go przeproszał, po wypadku pozostawał z nim w stałym kontakcie.

Czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania jest przypadkiem, w którym stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu jest co prawda wyższy niż znikomy, lecz z uwagi na pewne cechy oskarżonego, Sąd uznał, że nie jest konieczne sięganie do wyroku skazującego i kary dla osiągnięcia jego poprawy. Zdaniem Sądu każde skazanie w przypadku B. B. byłoby dla niego rażąco niesprawiedliwe. Oskarżony był dotychczas niekarny, ponadto na uwzględnienie zasługiwała postawa jaką zaprezentował w toku postępowania czyli fakt przyznania się do winy oraz wyrażenia skruchy. Sposób życia oskarżonego, a w szczególności zawód jaki oskarżony wykonuje – fizjoterapeuta- wskazuje na to, że warunkowe umorzenie odniesie wobec niego pozytywne skutki w zakresie prewencji indywidualnej. Nie można stwierdzić, że warunkowe umorzenie oznacza uniknięcie odpowiedzialności karnej przez oskarżonego, gdyż odstąpienie od skazania i ukarania następuje pod pewnymi warunkami. Oskarżony ma świadomość, że niewypełnienie przez niego zasad warunkowego umorzenia będzie pociągało za sobą podjęcie postępowania oraz możliwość ewentualnego skazania.

Sąd na mocy art. 67§3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk zobowiązał oskarżonego do wpłaty na rzecz pokrzywdzonego kwoty 200 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia, określając termin spełnienia zadośćuczynienia na 3 miesiące od uprawomocnienia się wyroku.

Istota odpowiedzialności karnej w formie warunkowego umorzenia postępowania polega na zastąpieniu kary możliwością zastosowania określonych środków. Zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego w połączeniu z obowiązkiem uiszczenia określonej kwoty pieniędzy nie oznacza potraktowania jego zachowania z nadmierną pobłażliwością, gdyż pociąga za sobą określoną – realną dolegliwość.

Na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 629 kpk i art. 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd zasądził oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu 60 złotych tytułem opłaty oraz obciążył go wydatkami poniesionymi w toku postępowania w kwocie 231,55 złotych.